

SCARLETT ST. CLAIR

un
STROP
de
HAOS

HADES X PERSEFONA
VOLUMUL AL IV-LEA

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

Persefona

PERSEFONEI ÎI ȚIUIAU URECHILE, IAR LUMEA DE JOS SE cutremura violent sub tălpile ei.

Cuvintele lui Hecate o șocaseră.

„E zgomotul Titanilor eliberați de Tezeu.”

Tezeu, fiul lui Poseidon, un bărbat pe care-l întâlnise doar o dată în trecere, reușise să-i distrugă viața în decurs de doar câteva ore. Totul începuse cu răpirea Sibilei și a Harmoniei, iar de acolo totul mersese din ce în ce mai prost. Acum, Zofie și Demetra muriseră, Coiful Întunericului dispăruse, iar Hades era de negăsit.

Nici măcar nu știa sigur dacă e cuvântul potrivit, dar cert era că nu-l mai văzuse de când îl lăsase în biroul ei din Turnul Alexandria, ținut pe loc de magia ei. Privirea lui când o văzuse plecând nu-i dădea pace nici acum, dar chiar nu avusese altă variantă. Nu ar fi lăsat-o să plece, iar ea nu voia să-l lase să fie pedepsit pe vecie pentru că nu-i acordase cuiva o favoare.

Dar ceva nu era în regulă, fiindcă Hades nu venise după ea, acum nu era aici, iar tărâmul lor era rupt în bucăți.

Un nou cutremur a zguduit Lumea de Jos, iar Persefona s-a uitat la Hecate, care stătea în fața ei, cu o expresie întunecată și trasă la față.

— Trebuie să plecăm, a spus Hecate.

— Să plecăm? a repetat Persefona.

— Trebuie să oprim Titanii. Să ne dăm măcar silința.

Persefona nu făcea decât să o privească. Zeița Vrăjitoriei făcea și ea parte dintre Titani. Poate era capabilă să lupte cu zeii mai vârstnici, dar Persefona abia izbutise să o înfrunte pe mama ei olimpiacă.

— Hecate, eu nu pot..., a început ea, clătînând din cap, dar Hecate i-a luat fața în mâini.

— Ba poți! a spus ea, străpungând-o cu privirea ei. Trebuie! „N-ai de ales.”

Persefona a auzit ce nu spunea Hecate, deși știa că zeița avea dreptate. Era mai important decât protejarea propriului tărâm. Era vorba de protejarea lumii.

Și-a alungat îndoiala, cu o hotărâre nestrămutată de a dovedi că merită coroana și titlul pe care le primise.

— O, draga mea! a exclamat Hecate, lăsându-și mâinile în jos și împletindu-și degetele cu ale Persefonei. Aici nu e vorba de merit.

Asta fost tot ce a mai apucat să rostească înainte ca magia ei să erupă cu o explozie puternică și să le teleporteze pe Câmpiile Asfodelului. În ciuda distrugerii pe care Persefona o văzuse în confruntarea cu Olimpienii în afara orașului Teba, nu reușise să-și imagineze ce puteau face Titanii din ținutul ei, dar realitatea era catastrofală.

Cândva, Munții Tartar se înălțaseră și coborâseră ca valurile unei mări furioase. În ciuda utilității lor și a ororii pe care o ascundeau, fuseseră frumoși – o umbră întunecată și zimțată pe fundalul orizontului îndepărtat.

Acum erau culcați la pământ, de parcă ar fi fost zdrobiți picioarele unui uriaș, iar cerul se despicase ca o rană deschisă către lumea de sus.

Ceva scăpase deja din Lumea de Jos.

Pământul s-a zguduit, și o mână uriașă a țâșnit din adâncurile Tartarului cu o explozie de pietre care au zburat prin aer. Capul unui Titan s-a ivit din închisoare, iar acesta a scos un urlat înfiorător. Zgomotul acesta oribil și la fel de distrugător a spulberat piscurile din apropiere de parcă ar fi fost din sticlă.

Persefona și-a amintit ce spusese Hades despre Titani. Pentru că nu erau morți, ci doar întemnițați, își păstrau toate puterile.

— Iapetus, a șuierat Hecate. E fratele lui Cronos și Zeul Nemuririi.

Hecate a privit-o în ochi.

— Mă ocup eu de el. Tu trebuie să închizi cerurile.

Persefona a dat din cap, deși mintea sa abia reușea să înțeleagă ce însemna asta. Trebuia să-și folosească magia pe care o căpătase după nunta cu Hades.

Hecate s-a teleportat prima și a apărut în aer deasupra capului lui Iapetus. Deodată, se împărțise în trei și toate îl înconjurau pe Zeul Nemuririi. Scottea din mâini flăcări negre care se uneau ca un șuvoi fierbinte spre Titan. Urletul de furie al lui Iapetus a vibrat prin aer când a fost lovit de magia ei.

Cum Iapetus era distras, Persefona a invocat întunericul din ea, căutând sentimentele ce o făcuseră să distrugă Lumea de Jos când dăduse peste Hades și Leuce în Pădurea Disperării.

Amintirea aceea o făcea să se simtă istovită și chinuită. Deși ceea ce văzuse atunci nu era real, emoțiile încă o copleșeau. Din neliniștea aceasta a înflorit puterea ei, o forță care se agăța de rădăcinile Lumii de Sus aflate deasupra. Acestea au străpuns cerul întunecat ca niște șerpi care s-au împletit la un loc, închi-zând hăul căscat.

S-a simțit cuprinsă de ușurare și s-a întors spre Hecate, care încă se lupta cu Iapetus. Acum se putea concentra să-l închidă pe Titan în închisoarea din munte, dar ceva a lovit-o cu putere și a făcut-o să zboare prin aer. Când a aterizat, s-a rostogolit tocmai până la marginea Asfodelului, unde câmpul cobora către o vale.

A tras cu mare greutate aer în piept, deși își simțea plămâni înghețați. Apoi s-a ridicat în patru labe și a dat cu ochii de un monstru – o creatură cu trei capete, unul de leu, unul de capră și unul de șarpe.

Leul a mugit în fața ei, dezvelindu-și colții ascuțiți. Capra și-a deschis botul și a suflat un foc otrăvitor ce a umplut aerul de funingine. Șarpele a țâșnit cu repeziciune, dar nu a ajuns suficient de aproape ca să-și înfigă colții plini de venin.

Creatura era o himeră evadată din Tartar, un amestec haotic de animale, toate periculoase într-un fel sau altul.

— *Futu-i!*

Monstrul s-a repezit spre ea, iar Persefona s-a dat înapoi, uitând cât de departe se afla de marginea văii. A căzut, rostogolindu-se peste margine și aterizând pe pământul tare, acoperit de iarbă.

S-a teleportat și s-a trezit în fund la baza pajiștii. S-a uitat în sus la himera care mugea deasupra și s-a mirat când a auzit încă un muget ce venea din spate. S-a întors și a văzut altă himeră gata să atace. Alte două se apropiau, flancând monstrul.

S-a împleticit în spate când o umbră i-a trecut pe deasupra capului. Prima himeră sărise de pe stâncă și se alăturase lup-tei, apropiindu-se încet de puținul spațiu care îi mai rămăsese.

— De ce sunteți atât de multe? a murmurat ea, uitându-se frustrată de la o creatură la alta și studiindu-le.

Deodată, o rodie imensă a lovit capul caprei ce ieșea din spatele uneia dintre himere. Aceasta și-a întors capul într-o parte, apoi a scuipat foc și a scos un țipăt plin de furie, dând foc unei creaturi de lângă ea. Creatura a scos un țipăt oribil și s-a prăbușit la pământ, rostogolindu-se în iarba deasă, dar flăcările păreau să se întetească și mai tare.

Au urmat și mai multe rodii ce cădeau ca o ploaie peste monștri. Când s-au întors cu fața spre noii atacatori, Persefona a văzut că sufletele se adunaseră într-o mulțime imensă. Primul șir era alcătuit din femei și bătrâni ce țineau coșuri cu fructe. Yuri se afla printre ei și, cu toate că Persefonei i-a crescut inima văzându-și oamenii, bucuria i s-a preschimbât repede în spaimă când himera a rupt-o la fugă spre ei.

Nu știa ce avea să se întâmple când morții înfruntau o amenințare pe tărâmul lor, dar nici nu voia să afle.

Însă, în timp ce urmărea scena, al doilea șir a ieșit în față – bărbați și femei înarmate. Ian era în față și dădea ordine pe măsură ce himera se apropia.

— Săriți-le la beregată! a cerut el. Gâturile lor sunt făcute din foc și vă vor topi armele, sufocându-le.

Trei himere goneau spre sufletele adunate, dar una s-a întors spre Persefona. Leul și-a dezvelit dinții, iar ochii caprei s-au înroșit de flăcări. Șarpele s-a tras înapoi, gata să atace. Persefona s-a tras înapoi în timp ce creatura făcea pași de prădător spre ea. Exact când a vrut să atace, căscând fălcile largi ale celor trei capete, ea s-a teleportat. Voia să-și invoce magia,

să prindă creatura într-un desiş de spini, dar, de îndată ce a apărut în spatele himerei, un animal masiv s-a aruncat spre monstru. Persefonei i-a luat o secundă să-şi dea seama ce atacase – un câine cu trei capete.

Nu orice câine cu trei capete – Cerber, Typhon şi Orthrus.

Nu-i mai văzuse niciodată uniţi într-un singur corp, dar Hades îi povestise despre asta. „Cerber e un monstru”, spusese el. „Nu un animal.”

Uneori, Cerber apărea ca o singură creatură, alteori ca trei creaturi diferite, iar acum părea să se fi triplat, înălţându-se deasupra ei în timp ce arunca himera prin aer. Aceasta a aterizat la ceva distanţă şi nu s-a mai mişcat. Cerber s-a întors spre Persefona, iar trupul său masiv a început să se gudure la vederea ei.

— Cerber...

Şi-a înghiţit cuvintele, fiindcă o pocnitură puternică i-a atras atenţia spre orizontul muntos unde Hecate se lupta cu Iapetus. Măinile mari ale Titanului reuşiseră să iasă printre rădăcinile zdravene invocate de Persefona ca să închidă cerurile şi, cu o smucitură colosală, le-au rupt. Sufletele adunate pe pajişte au început să scoată urlete înfricoşate în timp ce aşchiile de lemn cădeau peste Lumea de Jos.

Munţii au cedat sub impactul rădăcinilor în cădere. A urmat un vaiet aprig şi furios şi şapte capete ca nişte şerpi au ieşit din adâncurile prăbuşite ale muntelui. Persefona a îngheţat de spaimă când a recunoscut silueta bulboasă a Hidrei.

— Futu-i!

Nu avusese decât un control limitat asupra situaţiei, dar acum rămăsese şi fără el.

— Se pare că eşti în încurcătură, Sefy.

S-a uitat în stânga, unde Hermes se manifestase în toată gloria lui aurită, încă în armură după confruntarea lor cu

Olimpienii. Se pierduse de el pe câmpul de luptă, dar fusese primul care stătuse între ea și Zeus – el și Apollo.

Mirosul familiar al dafinului i-a atras atenția și Persefona s-a întors, văzându-l pe Zeul Muzicii în dreapta. Părea stoic și calm și i-a schițat un zâmbet.

— Bună, Sef! a spus el.

I-a zâmbit și ea.

— Bună, Apollo!

— Nepoliticos! a comentat Hermes. Pe mine nu m-ai salutat.

— Bună, Hermes! a spus ea, uitându-se din nou la el.

Hermes a pufnit cu dispreț.

— Nu înseamnă nimic dacă trebuie să-ți atrag atenția.

Ea a zâmbit și a izbucnit în plâns în același timp, copleșită de recunoștință pentru prezența lor.

— Nu plânge, Sefy! i-a cerut Hermes. Era doar o glumă.

— Nu plânge din cauza glumei tale proaste! s-a răstit Apollo.

— O? Și tu o cunoști chiar atât de bine?

— Nu greșește, Hermes, a zis Persefona, ștergându-se repede la ochi. Sunt doar... foarte bucuroasă că sunteți aici.

Expresia lui Hermes s-a mai îmbunatat, dar Tartarul le-a atras din nou atenția când Hidra a mugit și s-a năpustit de pe vârful unde se afla, aterizând în Pădurea Disperării. Copacii trosneau sub trupul ei masiv de parcă ar fi fost doar niște rămurele. Monstrul dădea neconținut din capete, împrășcând cu veninul otrăvitor ce cădea ca o ploaie fatală peste Lumea de Jos, pârjolind și înnegriind tot ce atingea, inclusiv o himeră al cărei vaiet cumplit a umplut aerul când otrava a ars-o de vie.

În același timp, Iapetus reușise să se elibereze și mai mult, iar acum avea tot capul expus până la umeri. Avea o față subțire și ochi furioși și duși în fundul capului ce străluceau de

parcă ar fi scos flăcări. Părea crud și plin de răutate; Persefona nu se aștepta la nimic altceva din partea Titanului care fusese întemnițat secole întregi – era doar încă un lucru pe care trebuia să-l înfrunte cu toată forța brută a furiei lui.

Persefona s-a simțit învăluită de magia străveche a lui Hecate, ca și cum și-ar fi luat energia din tot ce se afla în Lumea de Jos. Părul pe brațe și pe ceafă i s-a ridicat și limba i s-a uscat dintr-odată. Hecate și-a eliberat apoi puterea cu o explozie gigantică. Iapetus s-a prăbușit sub forța ei și s-a lovit cu capul de munți, dar Persefona știa că tot nu era suficient.

— Trebuie să-i ducem înapoi în Tartar, a spus Persefona.

— Ne ocupăm noi de asta, a zis Hermes. Tu fă-ți griji pentru gaura aia imensă din cer!

Probabil îi simțiseră îndoielile, fiindcă Apollo a adăugat:

— Te descurci, Sef. Tu ești Regina Lumii de Jos.

— Unica Regină, a completat Hermes. Din câte știm noi.

Persefona și Apollo s-au încruntat la el.

— E doar o *glumă*, a scâncit Hermes.

Apollo a oftat și a făcut câțiva pași în față. Arcul i-a apărut în mână și tolba în spinare.

— Să mergem, Hermes!

Zeul Năzbâtiilor a făcut un pas, apoi s-a întors spre Persefona.

— Dacă te ajută cu ceva, a zis el, nu există nimeni altcineva.

Ea știa la ce se referă. Nimeni altcineva nu putea să-i prindă pe Titani sau să ascundă monștrii în Tartar. Nimeni altcineva nu putea să repare cerul despicat.

Era o putere oferită Regelui și Reginei Lumii din Jos.

Era ori Hades, ori ea, iar Hades nu se afla aici.

Absența lui îi apăsa pieptul, deși știa că nu e momentul să se întrebe ce se întâmplase cu el de când îl văzuse ultima oară. Trebuia să se ocupe mai întâi de ce se afla în fața ei și, cu cât

reușea să elimine amenințarea mai devreme, cu atât putea să-și găsească soțul mai curând.

Hermes și-a desfăcut aripile și s-a ridicat în aer, zburând peste câmpie către Hidră, urmat de Apollo.

Persefona s-a teleportat la marginea Câmpiilor Asfodelului. Singură, a stat o clipă să privească haosul.

Fusese deseori conștientă de propriile defecte, dar nicio dată atât de pregnant ca acum. Munții Tartar erau doar niște mormane de pietriș, frumusețea magiei lui Hades era pângărită de porțiuni de pământ pârjolit, fumegând de la veninul Hidrei, aerul mirosea a carne arsă și, între toate acestea, sufletele încă se luptau cu himerele. Hermes se lupta cu Hidra folosindu-și sabia de aur, iar Apollo trimitea raze de lumină orbitoare ca să cauterizeze rănilor și să împiedice capetele să se regenereze. Iapetus continua să zguduie Lumea de Jos, luptându-se cu magia lui Hecate.

Persefona a inspirat adânc și a închis ochii. În acel moment, a simțit cum se așterne liniștea în jur. Nimic nu pătrundea în spațiul ei în afară de furie, de durere și griji. Urechile îi țiuiau și inima îi zvâcnea, și s-a folosit de toate astea ca să-și invoce partea mai întunecată a magiei. Era acea parte din ea care o durea, partea care se înfuria, partea care nu mai credea că lumea e în întregime bună.

— *Tu ești soția și regina mea.*

Vocea lui Hades îi răsună în minte. Îi stârnea fiori pe șira spinării și-i învăluia inima. Sunetul ei i-a umezit ochii, făcând-o să simtă o strânsoare în piept și să dea afară aerul din plămâni.

— *Tu ești tot ce mă face bun, spunea el. Iar eu sunt tot ceea ce te face să fii cumplită.*

Și-a înghițit nodul care-i crescuse în gât. Înainte, cuvintele lui ar fi șocat-o, dar acum înțelegea puterea de a fi temut.

Și voia ca lumea să se teamă de ea.

— *Unde ești?* a întrebat, disperată ca el să apară lângă ea, acolo unde le era locul, dar, cu cât rămânea mai mult singură, cu atât energia se întuneca mai tare.

— *Aștept să te port prin întuneric, dacă tu mă vei duce la lumină.*

Își simțea inima grea, ca o povară, în piept.

— Am nevoie de tine, a șoptit.

— *Sunt al tău,* a spus el. *Nu există un loc unde tu să te termini sau eu să încep. Folosește-mă, draga mea, așa cum ai făcut-o pentru propria plăcere! Există putere în durerea asta.*

Și exista durere.

Durerea radia dinăuntru ei, o suferință profundă, care devenise o parte atât de însemnată din ea, încât părea normală. Nu-și amintea cine fusese înainte ca jalea aceea găunoasă să-și facă loc în inima ei.

— *Acum ești mai mult de când eu nu mai sunt,* a spus Lexa.

Persefona a închis ochii ca să nu audă cuvintele nemiloase ale celei mai bune prietene, deși știa că sunt adevărate. Ce ciudat că viața îți dădea puterea de a înfrunta pierderea, dar și mai ciudat era că persoana care ar fi fost cea mai mândră de ea nu era aici să o vadă!

— *Eu știu adevărul despre tine,* a spus Lexa. *Nu e nevoie să fiu martoră.*

Ceva a sfâșiat-o pe Persefona, o durere atât de profundă, încât nu a mai putut să o ascundă și, când a deschis ochii, vederea i se ascuțise datorită strălucirii din ochi. Puterea sa aștepta, supusă propriei voințe, o flacără ce-i străbătea corpul. Pentru o clipă, totul a încremenit, iar Persefona a simțit prezența lui Hades de parcă el însuși ar fi apărut în spatele ei și ar fi cuprins-o de talie cu un braț posesiv.

— *Hrănește-o!* a poruncit el, iar ea, simțindu-i răsuflarea caldă în ureche, a urlat.

Durerea a devenit ceva real, prinzând viață în timp ce puterea se aduna în jurul ei. A inundat Lumea de Jos și a întunecat cerul. Umbrele au zburat din palmele ei, transformându-se în sulite solide și înfigându-se în himere și în Hidră. O hărmălaie de urlete stridente și mugete cumplite a umplut aerul, făcând-o să caute și mai adânc, până când pământul a început să tremure, iar solul de sub Hidră și munții Tartar a devenit negru și lichid. Lujeri groși s-au ridicat din băltoacă, s-au agățat de picioarele mari, pline de gheare, ale Hidrei și de ce mai rămăsese din capetele ei, trăgând monstrul în jos până când strigătele i-au amuțit brusc.

Magia ei s-a ridicat în valuri negre către Iapetus, ajutată de Hecate, a cărei putere l-a împins pe Titan mai adânc în celula din munți, deși se împotriva cu brațele întinse, ridicate spre cerul încă despocat. Întunericul ei a continuat să crească, mătuiind părul Titanului și orbindu-l în timp ce se revărsa în gura lui căscată. El a urlat de furie până când gâtul i-a fost astupat și nu a mai putut vorbi, iar magia, după ce l-a acoperit, a prins puteri noi în timp ce munții Tartar începeau să strălucească asemenea obsidianului lucios pe fundalul orizontului întunecat.

De pe cel mai înalt vârful, care era vârful mâinii lui Iapetus, acum încremenită în stânca dură, magia ei continua să crească, să repare cerul despocat și, după ce a terminat, Persefona și-a lăsat mâinile în jos, iar magia s-a retras, ricoșând înapoi spre ea. S-a cutremurat, dar a rămas în picioare. A simțit ceva ud pe față și, când și-a dus mâna la gură, a găsit sânge.

S-a încruntat.

— Sefy, ai fost extraordinară! a lăudat-o Hermes, apărând în fața ei.

A îmbrățișat-o strâns. Deși armura lui îi apăsa corpul, se bucura de îmbrățișarea sa.

Când el a lăsat-o jos, a rămas în fața lui Apollo, Hecate și Cerber, care încă avea forma unui monstru masiv cu trei capete. Monstrul s-a aplecat și și-a împins botul în mâna ei în timp ce din cele trei perechi de fălci curgea salivă și sânge.

Dar Persefonei nu-i păsa, așa că a mângâiat fiecare cap.

— Ce băieți cumiți! a spus ea. Ce băieți foarte cumiți!

Pe pajiște, sufletele au izbucnit în urale. În mod normal, entuziasmul lor i-ar fi alinat inima, însă tot îngrozită se simțea.

Oare magia ei avea să reziste? Îi putea ține în siguranță?

Și-a întors ochii spre orizont și turnul ciudat care lega acum munții Tartar de cer. Nu știa cum îl crease, dar știa ce îi alimentase magia. Încă mai simțea emoțiile ce reverberau înăuntrul ei.

— Îmi place, a zis Hermes. E o operă de artă. Îi vom spune...

Judecata lui Iapetus.

Persefona credea că seamănă mai degrabă cu o cicatrice, o rană în regatul lui Hades, dar poate avea să o repare el când se întorcea acasă.

În gât simțea un nod care o împiedica să înghită. S-a întors să se uite la ceilalți, privind fiecare față de parcă acolo ar fi putut afla răspunsul la cea mai importantă întrebare.

— Unde-i Hades? a întrebat.